

ELBESZÉLÉS

Kánya Flóra:

Nem egy hétköznapi kaland

Amikor ma beléptem az iskolába, egyáltalán nem gondoltam, hogy ilyen kalandos napunk lesz.

Felsétáltam a lépcsőn, és egyenesen az osztály felé vettem az irányt. A folyosón láttam az ismerős arcokat, évfolyamtársakat, felsőbb éveseket és az egyik osztálytársamat is. Bementem a termünkbe, ahol körülbelül kilencen lehettek, vagyis az osztályunk fele. Köszöntem és leültem a helyemre. Pár perccel később megérkezett a legjobb barátnőm is, Elena. Kék farmerben, hosszított lila kardigánban, és szokásosan fülig érő szájjal köszönt nekem.

-Szia Roxy!

Visszaköszöntem, közben pedig ledobta a mellettem lévő helyre a világoskék táskáját, majd ő is leült, és nekiállt mesélni arról, hogy végre kiolvasta a nemrég kapott könyvét. Én csak figyeltem, ahogyan lelkesen mesél, majd kénytelen volt abbahagyni, ugyanis megszólalt a csengő, és a tanár is megérkezett.

Már egy ideje folyamatosan írtuk a számolásokat, mikor furcsán elkezdtek remegni a padok. Mindenki ijedten felállt, és a matektanár felé nézett, aki szintúgy felállt, és kiutasított minket a teremből. Miközben siettünk le a lépcsőn láttam, hogy a folyosókat egyre ijedtebb arcok töltik be. Először a pince felé tereltek minket, de az tele volt már megmenekített diákokkal, ezért minket egy olyan pincéhez vezettek, amit sosem láttam, pedig már két éve ebbe a gimibe járok. Lesiettünk a lépcsőn, közben pedig hallgattam, ahogy mindenki kérdegeti, hogy hol is vagyunk. A pincében sötét volt, úgyhogy nekiálltunk félve a kapcsolót keresni, miközben a padló még mindig remegett alattunk. Én közben azon töprengtem, miért hoztak minket ide le.

-Megvan!- kiáltotta valaki, és kattanást hallottunk a kiáltást követően, de semmivel nem lett világosabb, helyette a földrengés az egyik pillanatról a másikra maradt abba. Ezután rögvest az izzók is felvillantak. Felbotorkáltunk a lépcsőn, és kimentünk vére a helyiségből, de nem a saját sulinkat láttuk, hanem egy teljesen másikat. Egymáson kívül senkit nem ismertünk. Hová kerültünk? Gondoltam odamegyek egy épp mellettünk elsétáló fiúhoz útbaigazításért.

-Hé! Állj meg kérlek!

A fiú megállt és felém fordult. Akkor jöttem rá, hogy biztosan nem vagyunk a sulink közelében. A megállított diáknak hegyes fülei, és szokatlan szemszíne volt. Egy lépést hátráltam, majd újra figyelmesebben megszemléltem a diákokat. Ugyanúgy hegyes fülük és szokatlanul élénk szemszínük volt.

-Várjunk csak! Te nem vagy tündér!

-Te pedig nem vagy ember!

Azta! Hol lehetünk? Minél hamarabb haza kell mennünk!

Megragadtam Elena kezét, és visszarángattam a pincébe. Elmagyaráztam neki az előbb történeteket, és azt, hogy szerintem a kapcsoló miatt kerültünk ide. Gyorsan nekiálltunk megkeresni a kapcsolót, majd amint meglett, gyorsan meg is nyomtam, de semmi nem történt. Bepánikoltam és fel- alá járkáltam Elena pedig tágra nyílt szemekkel nézte, hogy mit csinállok, majd felmentünk, és megbeszéltük az eddig történeteket a többiekkel. Miközben beszélgettünk, körülöttünk egyre több tündér jelent meg. Nem igazán látszottak boldognak, inkább tudakozónak.

-Mit kerestek ti itt?- szólalt meg végül az egyik tündér, amire Elena válaszolt:

-Azt mi is szeretnénk tudni. Esetleg tudátok segíteni visszamenni a sulinkba?

Elkezdtek tanakodni, mire mi csak figyeltünk, hogy mire készülnek.

-Jól van! Segítünk! Van egy tündér, aki biztosan tud segíteni. Idehívjuk.

Vártunk pár percet, aztán jött egy másik tündér, aki azt állította, hogy vissza tud minket juttatni. Lesétáltunk a pincébe. Egy pillanatra megint csak remegést éreztünk, de gyorsan abba maradt. Kisétáltunk a pincéből és már a saját iskolánkban voltunk.

Ez nagyon érdekes volt. Vajon látjuk még ezeket a tündéreket? Na az biztos, hogy lesz ma mit mesélnünk otthon!

Kánya Flóra 7.a

Olcsai-Kiss Zoltán Általános Iskola